

לעילוי נשמת
הר"ר משה יהודה
ב"ר שלמה ז"ל
מרמורשטיין
נלב"ע כ"ז אייר תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

לעילוי נשמת
מרת שושנה ע"ה
ב"ר משה יהודה ז"ל
זילברשטיין
נלב"ע כ"ט כסלו תשס"ד
ת.נ.צ.ב.ה.
הונצח ע"י המשפחה

פניני פרשת השבוע

נושא השבוע: קדושת העיניים

פרשת שמיני-פרה

בס"ד | גיליון מס' 373

כיצד שכן אצילי שיפר את ציוניו של ילד משכניו?

והתקדשתם והייתם קדושים (י"א, מ"ד)

נתאר לעצמנו שרופא עיניים בכיר מורה לנו, שכדי לשמור על חוש הראיה עלינו להרכיב משקפי שמש כהים, או להניח רטייה על אחת העיניים למשך תקופה. הלא ברור שכולנו היינו ממושמים להוראתו, מציינים להפקדותו. כי הוא הרופא, הוא המבין, ואם הוא אומר שזה מה שנכון לעשות כדי לשמור על חוש הראיה היקר לנו כל כך - הרי שכל בר דעת יציית לו בשלמות!

באופן נעלה יותר, ניתנו לנו הוראות היצרן של העיניים, של בורא עולם. הוא קובע שעלינו לשמור את כח הראיה זך וטהור, להימנע מכל מבט אסור ולהשתמש בעיניים רק לצרכים ראויים. כל בר דעת מבין שאם אלו הן הוראות היצרן - הפוקח את עיניו מדי בוקר כאמור - כמה חשוב ומתבקש לציית להן בדקדוק, לעמוד על משמרת עיניו בקפידה!

בסוף פרשת השבוע שלנו, מסתתרת הוראה שהיא הבטחה: 'והתקדשתם והייתם קדושים'. במילים אלו בורא עולם מורה לנו להתקדש. ואף מבטיח שהמבקש להתקדש - הוא יתברך יערה עליו רוח קדושה ממרום, 'הבא ליטרה מסייעין לו'. כל מה שכל יהודי צריך לעשות, זה לקבל החלטה מרגשת ומרוממת, מטלטלת ומכריעה:

כן, מהיום אני שומר על העיניים שלי! אני מבין את ערך המתנה שבעיניי, ואני מתכוון לשמור את המתנה המופלאה הזו ולהשתמש בה לפי הוראות היצרן, להימנע מכל הבטת אסורה ולשמור על העיניים בקפידה. כן, הריני מוכן ומזומן לצאת לרחוב בתחושה שאני נכנס למערכה על קדושת עיניי, להשפיל את העיניים מול כל מראה אסור או שלט חוצות בו פרסום שאינו ראוי, לא להציץ בעיתון או במכשיר שאינו טהור וזך, להימלט ממראות אסורים כמפני אש!

וככל שנשמור על עינינו כראוי, כך נזכה להבטחתו העילאית של הרה"ק בעל התניא בפרק כ"ז, שגם אדם שאינו קדוש ברמה מספקת, ברגע שהוא מקבל החלטה לכבוש את יצרו ולהתקדש - הרי הוא זוכה להתקדש באמת ולהפוך טהור ונעלה, זך ונקי, כשאיפתו הטהורה! - ובכך נכונן את ליבנו ונפשנו בהכנה הראויה לקראת החג הקרב ובא, ונזכה להיכנס אליו צחים וממורקים - בבית, בלב, בנשמה היהודית שלנו!

40+40=ישועה כפולה!

שעת ערב במעונו של הרב פ., בעת שהטלפון מצלצל. על הקו מגיד השיעור של בנו מחמד עיניו, אשר מבקש לשוחח איתו ביישוב הדעת. הרב פ. מתיישב להאזין לשיחה בריכוז מלא, הן הנושא הוא בנו יקריו, ואין לאב דבר יקר יותר מנפש בנו.

מגיד השיעור, שהוא למעשה מחנך רב כשרון, סקר את מצב הבן יפה יפה, הסביר על עלייתו הרוחנית בעת האחרונה ועל מצבו החברתי, ואחר פנה אל האב בבקשה

באווירה נעלית שבין גאולת הפורים לגאולת הפסח אנו נערכים ומזדככים לקראת חג הפסח הקרב ובא. עבודות הניקיון היוצאות לדרך, היגן הביטוי לניקיון הנערך בעומק הנפש פנימה, בהטהרות והתקדשות לקראת לילה כיום יאיר - ליל הסדר, ומתוך תקווה שזוכה עוד השנה להקריב את קרבן הפסח, בהתאסף עם ישראל בירושלים בראשות משיח צדקנו.

כחלק מהכנה נעלית זו, אנו קוראים השבוע את פרשת 'פרה', העוסקת בטהרתן של ישראל. תנאי הכניסה לבית המקדש הינו טהרת הגוף, הניתנת להשגה באמצעות אפר ה'פרה אדומה'. לצד זאת, כהכנה רבתי להיכנס אל החג, אנו מכוונים נפשנו בטהרת הנשמה היהודית.

הדבר נחשף בגילוייו של הרה"ק בעל ה'בית אהרן' מקארלין ז"ל, שכתב בלשונו הצח: 'כשם שנטהרין באפר פרה ממש להקרב הפסח, כמו כן נטהרין בזמן הזה בקריאת פרשת פרה, כל אחד ואחד לפי בחינתו בקדושה'. כלומר, בשבת זו, עם קריאת פרשת פרה, זוכים כולנו לרוח טהרה הנושבת ממרום לטהר אותנו לקראת החג המתקרב, וניתנת לנו בזאת הזדמנות פז מן שמיא להתקדש בקדושה עליונה ולהפוך ראויים להשפעת החג מתוך טהרת הלב.

וכשניתנת לאדם הזדמנות שכזו, השאלה הבערת העומדת על הפרק היא איך מנצלים אותה היטב. הלא קדושת וטהרת היהודי הן שילוב של השפעה רוחנית ממעל ועבודה מעשית של האדם. כיצד אפוא נקדש את עצמנו במקסימום האפשרי? מה הן הפעולות שנוכל לעשות כדי לתת לטהרה לכבוש את ליבנו? מה נדרש מאיתנו לעת הזאת?!

אם נתבונן מעט נגלה, שאחת המתנות הגדולות שבורא עולם נתן לנו היא כח הראיה. רגע לפני שאדם קם בבוקרו של יום, הרי הוא לא רואה כלום. ואז הוא מתעורר, פוקח את העיניים, נחשף לעולם המופלא שה' ברא, ואז פורצת מפיו בהתרגשות ברכת 'פוקח עיוורים'. כלומר, האדם מבין שלולא נתן לו ה' את כח הראיה הבוקר מחדש - הרי הוא עיוור ממש!

כן! כל בוקר, רגע לפני שאנו מתעוררים, אנחנו לא רואים כלום. ואז, ה' ברחמיו פוקח את עינינו, ובהן מסתתרת המתנה הנפלאה ושמה כח הראיה, החוש באמצעותו אנו חווים את כל מה שסביבנו. זו מתנה מרגשת שאנו זוכים בה מדי יום מחדש, ואל הכלי העוצמתי הזה, אל המתנה הנפלאה הזו, אל החוש המדהים הזה, נלוות הוראות יצרן:

בורא עולם מורה לנו לשמור על העיניים, להביט רק במקומות שמוותר, לבחון בעינינו רק מראות ראויים. להימנע מנסיגות הראיה המצויים לרוב, לברוח כמפני אש מתמונה שאינה הולמת, מהבטה אסורה, ממכשיר טכנולוגי שאינו כשר כהלכה. אלו הן הוראות היצרן שייצור ונתן לנו את העיניים שלנו!

החיסכון האמיתי!

היה זה כשהרה"ק בעל ה'ישועות משה' מויד'ניץ ז"ל ע - שהשבוע חל יומא דהילולא שלו - שהה למנוחה בימי הקיץ בארצה שבשווייץ, בבית מלון מקומי. המקווה הסמוך היה במרחק מה מבית המלון, ולפיכך - בימות החול נסע הרבי אל המקווה מדי בוקר, ובשבתות, נאלץ ללכת ברגל, כשבדרכו הוא מוכרח לעבור ברחוב של עיר, כבדת דרך קצרה...

באחת השבתות, בדרכו אל המקווה, הפטיר אחד מהמלווים שיש דרך קצרה יותר אל המקווה, אלא שבכדי ללכת בה יש טפס על הר ולדרת ממנו, בדרך שיש בה אבנים ובזך ואינה נוחה להליכה. כשמוע הרבי את זאת כמו קפץ משמחה ואמר: 'יש דרך למקווה בלי ללכת ברחוב? - הבה נלך בה!'

אלא שמקורביו נחרדו מהרעיון. הרבי כבר אינו צעיר, וההליכה בדרך שכזו - כלל אינה נוחה עבורו. הם ניסו להסביר: 'הן זו דרך בוציית וסלעית, וכל מה שהיא חוסכת זה 2-3 דקות. מאידך - כעת אנו הולכים בדרך המלך, בנוחות מירבית, ברחוב סלול וטוב. כיצד יצעד הרבי דרך הרה"ק?'

והרבי, בחיון אצילי וטוב, השיבם: 'זכי 2-3 דקות היא חוסכת? - הן היא חוסכת ללכת ברחוב, במקום בו מצויים אנשים ונדרשת שמירה קפדנית על העיניים! הבה נלך דרך הרה, זה כדאי ומשתלם שבעתיים!'

ומני אז, בוסס הרבי בבוץ, רגליו נתקלו באבנים, בכוחות לא לו הוא טיפס את הרה. העיקר לא לצעוד ברחוב, כי בו יש נסיגות בשמירת העיניים! הן כמה שווה להתאמץ כדי לשמור את העיניים בקדושה ובטהרה, בכל מחיר!

סיפור מופלא זה, המופיע בספר הנפלא שיצא לאור זה עתה 'בדחילו וברחימו' מעיר ומעורר לב: אכן, לפעמים שמירת העיניים דורשת הקרבה, מצריכה מאמץ. אבל טהרת העיניים היא טהרת הלב. זה שווה כל מחיר! הבה נתחזק בשמירת העיניים גם אם זה לא קל, ובכך נזכה להרעיף על עצמנו שפע טהרה רוחנית לעילא ולעילא!

מצוה לפרסם! סגולה בדוקה לעורר רצון לקדושה, לטבול לעילוי נשמת

הרה"ח רבי פתחיה טעלישער בן הר"ר יוסף יונה הי"ד רוזנברג
מזקי חסידי בעלזא, נעקח"ש בשנת הזעם - י"ג בסיון תש"ד

לעילוי נשמת

ר' שלמה פרץ ז"ל ב"ר מאיר הלוי גולדשמיט (ארא"ל)
ת.נ.צ.ב.ה.

נרגשת: 'נכון שבגן לא מבוגר מדי, ובכל זאת - אני חושב שזה הזמן הנכון להשתדל לארס אותו בהקדם. במובנים מסויימים הוא נמצא כעת בפסגת הצלחתו הרוחנית, וחבל לתת להזדמנות הפז לחלוף. נא עשה כל שביכולתך כדי לקדם את הקמת ביתו של בגן בקרוב!'

מגיד השיעור נפרד מהאב בברכה חמה כי בורא עולם יצליח את דרכו, והותיר אותו מהורהר. אכן כן, מזה זמן שהוא מבקש למצוא את הזיווג ההגון לבנו ולראותו מקים בית נאמן בישראל, אולם עד כה הדבר לא הצליח. לנוכח שיחתו של מגיד השיעור, הוא החליט שהוא חייב לעשות הכל כדי לקרב את הרגע המאושר, אבל כיצד עושים זאת?!

הוא חשב על קיום סגולה מסויימת שעשויה לקדם את השידוך, אולם סגולה זו לא התאימה לסדר יומו התובעני. ואז חלף בו הרהור: מי אמר שצריך סגולה ידועה ונפוצה, אולי פשוט אפשר להתאמץ עבור משהו בסיסי כמו שמירת העיניים? הוא יכול לקבל על עצמו 40 יום של שמירת עיניים בדקדקנות עצומה, תרתי משמע. זה לא דורש שינוי סדר יום או זמן ארוך, רק לקבל החלטה נחושה ולעמוד בה כראוי!

וממחשבה למעשה: הוא קיבל על עצמו 40 יום של שמירת עיניים מופלגת, אבל מופלגת ממש. לצאת לרחוב מתוך הבנה שנכנסים לשדה קרב, להסיט את המבט כשכל בדל חשש מתקרב ובא. 40 יום של שמירת עיניים בדרגה נעלית - זו תהא הסגולה למען אירוסי בנו יקירו בקרוב!

ארבעים הימים החלו, קל זה לא היה. כל מה שסרקו עיניו - היה ראוי באמת, בלי שום פשרות ובאפס וויתורים. הוא שינה הרבה מהרגילו, התאמץ כדי לא להתקרב למקום סכנה. הוא ראה בשמירת עיניו ערך נעלה כפי שראוי באמת, ועמד על כך!

בעיצומם של 40 הימים, הוצע שידוך לבנו יקירו. השידוך החל להתקדם, ואז נתקע, כשהתחושה היתה שכבר לא ייסגר עד תום היום הארבעים. אבל לבו אמר לו שבורא עולם מביט ורואה את שמירת עיניו, וזאת למרות שיום הארבעים חל בשבת קודש, ונראה היה שאין כל סיכוי שהשידוך ייסגר - אם ייסגר - לפני מוצאי שבת.

אבל יושב בשמים, היצרן שנתן את הוראות שמירת העיניים, לא מסיר את עינו הפקוחה משומרי העיניים. לבסוף חלה התפתחות מפתיעה, וכבר ביום חמישי בערב, ביום ה-38 לשמירת העיניים המופלגת, נשמעו קול חתן ומצהלות כלה, ששבנו מחמדו בא ברית האירוסין!

הרב פ., שזכה במו עיניו הטהורות לראות את חסד ה' לשומרי העיניים, לא הסתפק בזאת. רגע לאחר גמר השידוך, ולנוכח ההתחייבויות הכספיות הגדולות שחתם עליהן כדי להביא את השידוך לידי גמר בשעה טובה, קיבל על עצמו ארבעים יום נוספים של שמירת עיניים מוקפדת ומהודרת, הפעם - כדי לזכות בשפע שימי שיעניק הרחבה והרווחה לקראת הוצאות החתונה המרובות!

לא חלפו אלא ימים מספר, וגם הפעם שמירת העיניים לא הכזיבה. באופן פלאי לחלוטין זכה הרב פ. לקבל מענק כספי עצום, ולצד זאת - הלוואה בתנאים נוחים במיוחד, כאשר שני הדברים ביחד מכסים את כל ההוצאות הדרושות לו לחתונה בהרחבה די והותר, מתוך שפע ושלווה!

ואת כל סיפורו זה, שלח לנו הרב פ. בעצמו בכתב ידו, תוך שהוא מבקש לא לכתוב את שמו המלא אולם מעיד על הסיפור לפרטי ודקדקויו, על חסד ה' שגמל עמו לנוכח שמירת העיניים שלו, כדי ללמדנו:

אחים יקרים: אוצרות של שפע, ניסים וישועות, ממתנים לנו בשמי מעל. לפעמים, כל מה שהאדם צריך כדי לזכות בו, הוא פשוט לשמור את עיניו מלראות ברע. לעמוד על קדושת עיניו בקפדנות ראויה. הנה כי כן, 40 יום של שמירת עיניים מוקפדת ועוד 40 יום נוספים - שיהפכו את שמירת העיניים להרגל - העניקו לו ישועה כפולה מכופלת, משמחת ומאושרת!

הבה ניקח עימנו את המסר הזה, ונאמץ את ההנהגה הזו. בידינו הדבר, במו עינינו זה תלוי. ככל שנשמור על עינינו היטב, ככל שנטהר את ליבנו שלא יועברו אליו מראות אסורים - כך נזכה לשפע טהרה ממרום, ולרוב ברכות, שמחות וישועות במלוא חופניים!

התלמיד הכושל, השכן שחולל מהפך...

המלמד שעבר על מבחני החזרה של התלמידים, גירד בפדחתו בפליאת מה. הוא כבר הכין את עצמו נפשית לרישום שוב בשולי המבחן ציון של בין 60 ל-70 אחוז, אבל התלמיד המועמד לציון הזה - מבחנו מטפס במעלה ה-90 אחוז ומעלה. לרגע היה המלמד בטוח כי התלמיד העתיק מחבר את התשובות, הרי זה לא יתכן, אבל עד מהרה נוכח שהן מנוסחות אחרת, כך שהתלמיד ידע באמת את החומר הנלמד היטב!

הוא לא הבין כיצד זה קרה, ולא מחמת שאין לו אמון בתלמידו. מכיר הוא היטב את התלמיד הזה, הנחשל בלימודים ונכשל במבחנים באופן סדרתי. למרבה הצער הוא לא התברך בכישורים מופלגים, וגם יכולות השקידה שלו אינן חזקות. השילוב הזה מניב מבחנים בציונים נמוכים מאוד - - -

אבל הפעם, כמו רעידת אדמה. התלמיד הכושל הניב כמעט מאה אחוז! - הרי זה לא יתכן! המלמד החליט להמתין למבחן הבא, ושם התלמיד קטף את מאת האחוזים בלי מאמץ גדול מדי. במבחן השלישי התלמיד הנכשל לשעבר כבר דילג באלגנטיות על שאלת הרשות, ולמרות זאת הגיע למאה אחוז!

ברור שהמלמד המופתע והמרוגש לנוכח הצלחת תלמידו, לא הסתפק בכתיבת ציון, אלא אף הוסיף מחמאות לרוב, וגם ביקש מהתלמיד להחתיים את הוריו על המבחן, בכדי לוודא שהם חולקים אתו את הנחת המזוקקת. לצד כל זאת, הוא ביקש מהתלמיד שרצונו לשוחח אתו, הוא חייב לפצח את דבר החידה...

התלמיד, ילד צעיר כבן 11 בלבד, נרגש מהשיחה שנתפחה בברכות לרוב לנוכח השינוי המבורך בהצלחותיו, פתח את סגור לבו וסיפר למלמד על מה שפתח את לבו האטום עד הנה, וכך הוא חשף:

הוא מתגורר בבניין מגורים רגיל ושגרתי, ובאותו בניין יש גם שכנים נוספים. לא אחת הוא משחק בחצר, כשמהבניין יוצא אחד השכנים, אברך צעיר לימים. הוא מביט באברך הצעיר בצאתו מביתו אל הרחוב, ומגלה כי בכל פעם שהוא יוצא - הוא מסיר את משקפיו באצילות ומניח אותם בכיס...

הוא התבונן בו יום ועוד יום, ותחילה התקשה להבין את פשר ההנהגה המוזרה הזו. הרי אדם ההולך ברחוב זקוק לראיה מחודדת, כך חשב לפחות. והנה כי כן, שכינו, שאצילותו ניכרת מכל תנועותיו, נוהג באופן הפוך: כשהוא יוצא לרחוב הוא בוחר לעמעם את עוצמת ראייתו, מסיר את משקפיו ומהלך בעיניים מושפלות...

הילד הפך לתחקירן צעיר, וניסה לעמוד על העניין. כך התברר לו שיהודים המבקשים לשמור על עיניהם בשלמות, מומלץ להם להסיר את משקפיהם בהליכתם בחוצות קריה, וכדברי הפתגם הידוע 'מה שבטוח - בטוח'. הרחוב סואן ומסוכן לעיניים טהורות, וכמה נכון וטוב לשמור עליהן כראוי באמצעות הסרת המשקפיים!

כשהילד הבין זאת, כך סיפר, גמלה בו החלטה: הן ראשו אטום וחתום, הוא מתקשה להבין את לימודיו. זה לא קל עבורו... אולי, כך חשב הילד בן ה-11!!! - אם יאמץ את ההנהגה הזו, ויסיר את משקפיו בצאתו לרחובה של עיר, מוחו פחות ייחשף למראות בעייתיים, וממילא יפתח יותר להבנת דברי התורה!

וממחשבה למעשה, כך סיפר הילד בדמעות של התרגשות: 'החלטתי שאני עושה את מה שהשכן שלי עושה. גם אני יכול להסיר משקפיים ברחוב, גם אני יכול להסתדר בלעדיתה. אני בטוח שהקדוש ברוך הוא מביט במאמציי, והוא רואה שאני עוצם עיניים כשצריך - והוא יתברך יפקח את עיני בתורתו!'

והשאר - הלא הוא כתוב בספר דברי ימי המבחנים של הילד, לאות ולמופת. באופן פלאי מוחו אכן נפתח, הוא אכן זוכה ללמוד ולהבין, להשכיל ולזכור. הילד שעד לאחרונה לא הצליח לעמוד במבחנים פשוטים - מניב מאה אחוזי הצלחה במבחנים מורכבים, ויהי לפלא!

את הסיפור כולו קיבלנו מפי המלמד בעצמו, שתיאר באוזנינו בקול נרגש את מה שעבר על הילד בימי אטימות מוחו, וכיצד התרחש המהפך המופלא הנראה בעיניים, בזכות שמירת עיניים, שפקחה עיניים בתורה הקדושה. בירור נוסף העלה את שמו של האברך השכן הזוכה לזקוף לזכותו את המהפך האמור, וכך זכינו לאמת את הסיפור מכלל מקורותיו...

ובסיפור המופלא הזה, מסתתר מסר כפול: ראשית, ראו נא ראו כיצד שמירת עיניים מובילה למהפך, מה היא מחוללת. ילד בן 11 בלבד שאימץ לעצמו הנהגה של שמירת עיניים, להסיר את המשקפיים ברחובה של עיר, זכה לחוות מהפך כה נפלא ומרומם כאשר נפתחו בפניו שערי תבונה.

ושנית, כמה גדולה האחריות עלינו, המבוגרים, איש כמעמדו. ילד בן 11 אימץ לעצמו הנהגה כה זכה ומרוממת, בזכות שכן שכלל לא העלה בדעתו שבצאתו ובבואו הוא משמש כדוגמה ומופת. הוא שמר על עיניו עבור עצמו - אבל זכה להשפיע אף על סביבתו ולחולל מהפך כה מרגש בנפשו של ילד צעיר לימים.

אחים יקרים, הבה נאמץ את ההנהגה הזו, לשמור על העיניים מכל משמר. קרבים ובאים ימי הקיץ, הנסיגות אורבים לנו בכל פינה, בכל קרן רחוב. מכשירי טכנולוגיה הפכו נפוצים לרוב, פרסומים שאינם ראויים נראים בכל מקום, העיניים שלנו בסכנה אמיתית.

הבה נקבל על עצמנו לשמור על העיניים היטב, להשפיל את המבט, להסיר את המשקפיים. הבה נשמור על עינינו כראוי, ונזכה להשפעת טהרה ממעל עבורנו, וגם לשמש דוגמה ומופת לצעירי הצאן שיזכו ברוב שפע ממרומים בזכות שמירת עיניים עילאית!

משיעוריו של מגיד השיעור הרה"ג אשר קובלסקי שליט"א

לשמיעת השיעורים בדף היומי ובנושאים נוספים חייגו: 073-2951342 | לקבלת העלון במייל: 6778160@gmail.com | לתרומות והנצחות (גם בכ. אשראי) למען הפצת העלון חייגו: 055-677-8160 | ניתן לתרום גם בעמדות נדרים פלוס